

Jeg er af den opfattelse, at energi- og miljøpolitikken i Danmark samlet set har haft en positiv betydning for industrien herhjemme. Der er bl.a. gennem den overordnede energi- og miljøpolitik skabt gode rammebetingelser for opbygning af en dynamisk industri, som nu har en større og større del af omsætningen på eksportmarkederne, hvor efterspørgsel efter miljøvenlig teknologi er kraftigt voksende.

Regeringen har samtidig prioriteret den internationale indsats højt; eksemplets magt er som bekendt stor. Ved at vise omverdenen, at det er realistisk at kombinere hensynet til miljø med hensynet til konkurrenceevne og beskæftigelse, øger vi mulighederne for på internationalt niveau at opnå bedre forpligtende aftaler, der kan forbedre det globale miljø.

Det er der hårdt brug for. Det Internationale Energiagentur i Paris vurderede for blot få måneder siden, da vi modtog World Energy Outlook, at den globale udledning af CO₂ vil være 30-40 pct. større i år 2010 end i 1990, medmindre landene tager langt skrappere virkemidler i anvendelse.

Blandt de industrialiserede lande forudsiges stigningen i CO₂-udslippet at være mellem 11 og 24 pct., hvilket er i klar modstrid med Rio-tilkendegivelserne.

»Energi 2000«-handlingsplanen har med jævne mellemrum været udsat for et gennemgribende kasseeftersyn, hvor det er blevet undersøgt, om vi fortsat er på rette spor, eller om der er et svælg mellem målsætning og den faktiske udvikling. Regeringen har ved sin tiltræden lagt afgørende vægt på, at der sker en konsekvent opfølgning af energihandlingsplanen.

I min energipolitiske redegørelse sidste år orienterede jeg således Folketinget om den manko, vi havde konstateret, og det var da også baggrunden for gennemførelsen af de grønne afgifter, som heldigvis fandt sted, inden Folketinget tog på sommerferie.

Inden jul vil Energi styrelsen fremlægge sin rapport om Danmarks energifremtid, hvor regeringen gør status over udviklingen i CO₂-emissionen og perspektiverer mulighederne for på længere sigt at opnå en bæredygtig udvikling.

Rapporten skal bidrage til den politiske debat, som vil finde sted i løbet af det kommende forår, og som vil danne baggrund for fremlæggelsen af en helt ny energihandlingsplan til næste år.

I forbindelse med det arbejde har regeringen besluttet at inddrage analyser og initiativer på

transportområdet. Det sker ud fra det synspunkt, at transportsektoren, når det gælder energi- og CO₂-besparelser, skal indgå på lige fod med de øvrige energiforbrugende sektorer i opfyldelsen af de politisk vedtagne målsætninger.

Det skal herved sikres, at der på tværs af sektorerne foretages en afvejning af, hvor det bedst kan betale sig at gennemføre CO₂-besparende tiltag. Det miljøpolitiske udgangspunkt for en vurdering af, om der skal iværksættes nye initiativer på transportområdet sammenholdt med andre sektorer, er således en vurdering af, hvor de samfundsøkonomiske omkostninger ved CO₂-reduktionen er mindst.

Inddragelsen af transportområdet i det samlede energiplanarbejde sker i et meget tæt samarbejde med Trafikministeriet. Trafikministeriet vil således i umiddelbar forlængelse af Energi styrelsens analyserapport til december offentliggøre en særlig rapport om status og besparelspotentialer i transportsektorens energiforbrug og CO₂-emission. Det er ikke nogen enkeltopgave at reformere energisektorens produktion og anvendelse af energi i en miljøvenlig retning.

Der har været tale om en omfattende planlægningsindsats. Spillereglerne på markedet må nødvendigvis tilpasses, så der tages miljøhensyn, ellers undergraver vi på lang sigt vores eget grundlag for økonomisk vækst.

De seneste opgørelser viser, at planlægningsindsatsen er ved at bære frugt. Det danske CO₂-udslip faldt således med 4 pct. fra 1988 til 1994 samtidig med en vækst i den økonomiske aktivitet på 10,5 pct. Det kan altså lade sig gøre at bryde den automatik, der ofte henvises til, mellem høj økonomisk vækst på den ene side og et voksende CO₂-udslip på den anden.

Energi- og miljøpolitikken stopper ikke i år 2000, hvor forpligtelserne i den nuværende klimakonvention udløber, eller i 2005, hvor vi skal stå til regnskab for vores nationale CO₂-målsætning. Kravet om miljøforbedringer på energiområdet er voksende, og det samme gælder ønsket om international koordinering, så miljøpolitikken ikke forvrider konkurrenceforholdene eller bruges til at skabe nye handelsbarrierer. En bæredygtig udvikling stiller krav om en fortsat aktiv strategisk energi- og miljøplanlægning, som løbende justeres og tilpasses i lyset af den faktiske udvikling og den forandring, som energipolitikken til stadighed undergår.